

Sygn. akt II Kp 456/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Maciejewski

Protokolant: Katarzyna Piwowar

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 286 § 1 k.k.

na skutek zażalenia pokrzywdzonej I. B. na postanowienie z dnia 12 września 2014 roku zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. w dniu 17 września 2014 roku w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k.

postanowił:

zażalenia pokrzywdzonej I. B. na postanowienie z dnia 12 września 2014 roku zatwierdzone przez Prokuratora Rejonowego w D. w dniu 17 września 2014 roku sygn. akt (...) w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 września 2014 roku zatwierdzonym przez Prokuratora Rejonowego w D. w dniu 17 września 2014 roku odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie (...) – doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w latach 2009 do 2013 w D., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd członków Międzyzakładowej Komisji (...) co do legalności i prawidłowości wypłat diet dla przewodniczącej i skarbnika tej Komisji czym działał na szkodę Międzyzakładowej Komisji (...) w wysokości nie mniejszej niż 27.000 złotych, to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k., z uwagi na to, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Na powyższe postanowienie w terminie wniosła zażalenie pokrzywdzona I. B. nie zgadzając się z decyzją Prokuratora i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia. W uzasadnieniu złożonego środka zaskarżenia pokrzywdzona wskazała, iż w dniu 06 sierpnia 2014 roku skierowała do Prokuratury Rejonowej w Ś. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, a ostatecznie sprawa trafiła do Prokuratury Rejonowej w D.. W dalszej części środka zaskarżenia pokrzywdzona ponownie opisała stan faktyczny sprawy, jaki zawarła w ww. zawiadomieniu. Zdaniem pokrzywdzonej, czuje się ona odpowiedzialna za doprowadzenie przedmiotowej sprawy do końca i jej skuteczne rozwiązanie. Następnie skarżąca opisała stan faktyczny sprawy, jaki został ustalony bezspornie przez organ przygotowawczy, to jest pobieranie diet przez Przewodniczącą (400 zł, potem 600 zł miesięcznie) oraz Skarbnika (200 zł potem 400 zł miesięcznie). Zdaniem pokrzywdzonej w kwestii diet i ich przyznawania nie było żadnej uchwały i dlatego Przewodnicząca oraz Skarbnik bezsprzecznie doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i wyczerpania znamion czynu zabronionego, to jest oszustwa. Na zakończenie pokrzywdzona wniosła o przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w przedmiotowej sprawie i o analizę sprawy pod kątem innych przepisów ustawy karnej.

Prokurator Rejonowy w D. przekazując Sądowi Rejonowemu

w D. akta sprawy (...) wraz z zażaleniem pokrzywdzonej wniosł o nieuwzględnienie środka zaskarżenia i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia. W uzasadnieniu wskazał, iż pokrzywdzona nie wskazała na nowe okoliczności, które dałyby podstawę do podjęcia i wszczęcia dochodzenia a jedynie zawarła polemikę ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

W ocenie Sądu zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia jest na podstawie zgromadzonego materiału zasadne.

Z art. 286 § 1 k.k. wynika, że przestępstwo oszustwa popełnia ten kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Omawiane przestępstwo ma charakter kierunkowy. Można je popełnić jedynie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub wyrządzenia innej osobie szkody. Oznacza to, że można je popełnić jedynie w zamiarze bezpośrednim (A., Prawo..., s. 116; Buchała, R..., s. 136; K., Oszustwo..., s. 73-74; K., K., (...)..., s. 36). Tak więc działaniu sprawcy w chwili popełnienia czynu zabronionego musi towarzyszyć zamiar bezpośredni, a takiego elementu nie sposób udowodnić w omawianym przypadku.

Z akt sprawy nie wynika, że Komisja (...) w D. przynależy do (...) związku zawodowego (...), a cały związek działa na podstawie Ustawy o związkach zawodowych, uchwalonego statutu i szeregu uchwał. Ww. Komisja ma osobowość prawną, posiada swój organ kontrolny tj. Międzyzakładową Komisję Rewizyjną a organem nadrzędnym jest (...) Komisja Rewizyjna. W dniu 04 maja 2009 roku Zarząd (...) podjął decyzję o przyznaniu diet dla przewodniczącego i skarbnika. Zgodnie z Protokołem z posiedzenia „Przegłosowano wniosek o wypłaceniu miesięcznej diety za dyżury w wysokości 400 zł dla K. S. oraz w wysokości 200 zł dla W. J. (1). Za wnioskiem głosowało 8 osób” (karta 7). W sierpniu 2012 roku nastąpiła zmiana skarbnika (zmarł W. J.) i kwota 200 zł wypłacana była K. W.. W lutym 2013 roku nastąpiła zmiana kwot wypłaconych diet, i tak K. S. przyznano 600 zł, a K. W. 400 zł.

Jak wynika z zażalenia I. B., jej zdaniem „Przewodnicząca i Skarbnik doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd członków Międzyzakładowej Komisji (...), co do legalności i prawidłowości wypłat na znaczną kwotę”. W przekonaniu Sądu natomiast, wyciąganie takiego wniosku ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie znajduje żadnych podstaw. Nie przesądzając w żadnej mierze o legalności i prawidłowości wypłacania omawianych kwot nie ma żadnych dowodów, aby podczas posiedzenia w dniu 04 maja 2009 roku, kiedy „przegłosowano wniosek o wypłaceniu miesięcznej diety” (karta 7 akt), Przewodnicząca czy ówczesny Skarbnik wprowadzali kogokolwiek w błąd co do jakiegokolwiek okoliczności w celu uzyskania korzyści majątkowej. Tym samym nie ma żadnych dowodów aby wskazane osoby swoim działaniem zrealizowały znamiona oszustwa. W postępowaniu karnym powyższa kwestia musi być udowodniona ponad wszelką wątpliwość.

W niniejszym postępowaniu nie jest rzeczą sądu rozstrzygnięcie legalności wypłacanych kwot, tak jak życzyłyby sobie tego składająca zażalenie. Sąd nie może w tym zakresie udzielać żądanej się żadnych wskazówek, mogą to natomiast uczynić osoby zawodowo trudniące się udzielaniem porad prawnych. Obowiązkiem sądu w tego typu postępowaniach jest ocena decyzji merytorycznej podjętej przez prowadzącego postępowanie przygotowawcze. W niniejszej sprawie, na podstawie zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego, zatwierdzenie odmowy wszczęcia postępowania było decyzją słuszną, przy czym powyższe rozważania dotyczą umorzenia postępowania wyłącznie o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

(...)

(...)